

Дамян Дамянов

Изтрих те с двойна гума от
сърцето си...

Изтрих те с двойна гума от сърцето си
като ненужна правописна грешка.
Но скъса се хартията там, гдето ти
оставила бе нещо страшно тежко.
През дупката днес духа само вятърът.
Да, вятърът на зла обида духа.
О колко ли е скъсана душата ти,
изтрила толкоз образи! Тя, куха,
навярно зее накъде дълбоко в теб
(ако изобщо още съществува)!
Обидно е! И грозно и жестоко е
с такива думи с теб да се сбогуваме.
Със теб – мечтата, любовта, утехата,
която сам създадох в свойте нощи.
Но ти бе само на мечтата дрехата.
А със самата нея – нищо общо...
Изтрих те от душата си. Завинаги!
Но само теб – пародия на обич.
Оназ, Мечтата жива, неизстинала,
остава да върви пред мен. До гроба.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8681>]